

RESEBERÄTTELSE

JOLO-SÄLLSKAPET

DUBLIN och BELFAST

18 - 22 september 2019

Onsdagen den 18 september

Vi tog på sedvanligt sätt buss 2 in till Arlandabussen vid 8-tiden på morgonen. Efter en del lika sedvanliga förehavanden i säkerhetskontrollen - topsning, rota i väskorna - anslöt vi till en del av de andra Joloresenärerna. Själva resan gick på drygt två timmar och jag slumrade mestadels av tiden.

Vi landade i Dublin och tog därefter en taxi tillsammans med några andra i gruppen in till vårt hotell - *Harcourt Hotel* på 60, Harcourt St. Där bodde vi även 2005, förra gången vi var i Dublin med Jolo-Sällskapet! I väntan på att få våra rum, satte Eva och jag oss i hotellmatsalen och serverades en sallad, och fick snart sällskap av fler. Därefter kunde vi få våra rum. Anders och jag fick ett alldeles otroligt fint rum mot gatan med tre!! sängar, stor soffgrupp, skivbord och allt man kan önska sig - lyxigt!

Kl 14 samlades hela gruppen för information och för att hälsa på varandra - för 18:de gången! Johan Erséus och Robert Hermansson med flera stod för programmet!

Efter detta startade en promenad med Anders i spetsen med en svensk vimpel hissad. Vi marscherade mot *Guinness Storehouse* på Market Street. Det var 2,3 km dit och jag beundrade de, som börjat bli litet äldre och nu stretade på. Då och då gjorde vi stopp i ett gathörn och fick underhållande berättelser av Johan om vad vi passerade och om Jolos förehavanden just där! Dessvärre

drunknade mycket av hans tal i trafikbruset trots att Anders försett honom med högtalare!

Vi fortsatte till den vackra *Saint Patrick's Park*, som gränsade till *St Patrick's Cathedral* och Johan fortsatte här mer hörbart med en berättelse - alltid med en rolig knorr inbakad i sitt tal.

Katedralen är den större av den anglikanska irländska kyrkans två katedraler i Dublin och faktiskt den största kyrkobyggnaden i hela Irland! Den var byggd av grå sandsten och såg mäktig men dyster ut. Det visade sig att alla kyrkobyggnader såg ut på liknande sätt och den enda färgklicken var en stor illröd kyrkport!

Slutligen vek vi in på Crane Street vägleda av pilar och markeringar mot Guinness Storehouse. Alla skyltar har namn både på engelska och även på gäliska!

Väl framme var gatan kantad av taxibilar och hästdroskor. Där inne spred vi ut oss och var och en kunde i egen takt uppleva detta otroliga ställe. Allt var mycket pedagogiskt och intressant presenterat i den fascinerande gamla fabrikslokalen. Slutligen visste vi allt om de olika ölsorternas tillverkning!

Irland är ju hemlandet för den mörka ölen Guinness och det hela startade 1759 genom att Arthur Guinness köpte ett gammalt bryggeri bredvid ett kloster i Dublin och började brygga sin egen öl. Och ölbryggandet har alltså fortsatt sedan dess och nu är det en av jättarna i bryggerivärlden.

Till slut med en viss kraftansträngning, tog vi oss uppför de sista trapporna och kom upp på sjunde våningen, där Gravity bar låg. Baren hade fönster från golv till tak och erbjöd en otrolig utsikt över Dublin. Vi fick varsin stor iskall guinness i handen och satte oss framme vid glasrutorna och njöt av utsikten. I fjärran kunde vi till och med se havet!

Så var det dags att bege sig till hotellet! Vi hoppade in i en taxi och strax fanns det tid för litet välbehövlig vila!

Den gemensamma middagen avåts i hotellets matsal och bestod av en stor, mör lammbiff med tillbehör - Rump of Irish Lamb!

Men kvällen var ju inte över än, så några av oss parkerade oss inne i baren och drack ett glas i en trevlig om än något avslagen stämning!

Vilket oväsen ute på gatan, ungdomar som tjoade utan uppehåll. Olle berättade att han i desperation tagit en av sängarnas madrasser och täckt för fönstret för att sedan i raseri, iklädd endast pyjamas, rusa ner i receptionen och kräva ett nytt rum! Jag la en kudde över örat och somnade.

Torsdagen den 19 september

Anders lät sig väl smaka av frukostbuffén med allt vad en irländsk frukost innehåller av blodkorv, scrambled egg, bacon, bönor i tomatsås, rostebröd och hinkvis med kaffe! Det allmänna samtalet vid frukosten var det oväsen, som hållit många vakna halva natten. Det visade sig att vårt hotell numera var stadens största disco för ungdomar och många av hotellrummen låg alldeles ovanför festavdelningen! Hur tänkte hotellet då?! Det var många i gruppen som tvingade till sig ett rumsbyte.

Promenaden startade kl 9.30 och vi gick längs Harcourt St med alla de vackra mångfärgade portarna på husen! På vägen stannade vi till vid 33, Synge Street. Här föddes George Bernard Shaw den 26 juli 1856. Huset inrymmer nu ett museum men var stängt för tillfället. I fönstren hängde trasiga spetsgardiner och allt såg förslummat och övergivet ut, som vore det lämnat för hundra år sedan.

Vi gick vidare till 12, Fitzwilliam Place, där det svenska generalkonsulatet var beläget, inrymt på advokatfirman Reddy Charlton. Anders knackade på den turkosa porten och vi blev insläppta. Generalkonsuln Paul Keane välkomnade oss på upper-class-accent, innan ambassadör Lars Wahlund tog över.

Svenska ambassaden försvann 2010 då oppositionen i Riksdagen skar ner anslaget för regeringskansliet. Även lönerna sänktes. Wahlund berättade att Dublin är Europas IT-huvudstad beroende på dess närhet till USA, språket och låg bolagsskatt. Ca 1000 svenskar arbetar i IT-sektorn, enbart Google har 200. Wahlund arbetade fem år i Turkiet och blev ofta utskälld av den turkiska administrationen. Irland är mycket bättre, tyckte han! Engelsmän är ofta överlägsna mot irländare, fiendskapen mellan folken är betydande, ett exempel är att Irland står utanför NATO. Revolutionären Michael Collins förhandlade med Storbritannien under inbördeskriget och det ledde till att han mördades av rabiata nationalister. Irländare tycker lika illa om Storbritannien som Storbritannien om EU!

Wahlund berättade även litet om Brexit. Irländaren Phil Hogan tar över handelsfrågorna i EU-kommissionen efter Cecilia Malmström, vilket kan göra det tufft för Storbritannien.

Wahlund tog ett mycket drastiskt, pedagogiskt exempel på vad som kan komma att ske vid en hård Brexit: kameraregistrering vid gränsen till Nordirland kommer att leda till sabotage från IRA, som leder till polisövervakning, som leder till terrordåd, som leder till att brittiska armén sätts in!

Förslaget att EU:s framtida yttre landgräns går mellan Nordirland och republiken Irland har skapat Brexits kanske mest svårknäckta nöt. Efter den blodiga konflikten i Nordirland var en viktig del i fredsprocessen att sudda bort gränsen mellan Irland och Nordirland. Både EU och Storbritannien har sagt att fredsavtalet från 1998 måste respekteras.

Irland har tagit bort kravet i sin konstitution, att Nordirland ska tillhöra Irland. Enligt Långfredagsavtalet 1998 ska Nordirlands framtid avgöras av dess befolkning. Katolikerna kan komma att bli i majoritet i Nordirland. Anders avtackade honom slutligen med några Joloböcker innan vi fortsatte vår promenad.

Vi passerade *St Stephen's Green* och fick en titt genom järnstaketet på skulpturen med Oscar Wilde uppflugen på en sten. Vi passerade även National Gallery Irland, men det fanns ju ingen tid att slinka in där. I skyltfönstren visades överallt härliga stickade irländska plagg, fiskartröjor med sådant där mönster, som jag ska göra till August, när jag kommer hem! Och den irländska tweeden kunde köpas i exklusiva butiker. På en del gator var det mindre exklusivt med tiggare och utslagna ungdomar, tydligt påverkade av droger.

Slutligen efter ungefär 2,5 km blev det en gemensam lunch på restaurangen *Brannigan's*, som låg på Cathedral Street, långt att gå igen! Vi fick där en egen lokal en trappa upp och serverades ett kycklinglår insvept i bacon och med mjölstinn sås, som de kallade Stuffed Iris Chicken Breast!

Efter detta vidtog ytterligare ett antal kilometer till fots i värmen. Vi passerade bland annat *The Spire* på O'Connell Street, som framkallade viss svindel om man med ögat följde den höga spetsen mot himlen.

När vi slutligen kom fram till nästa punkt på programmet - *Writer's Museum* på 18, Parnell Square, så var jag så trött, att jag inte ville någonting mer. Fler i gruppen kände på samma sätt och vi

smet iväg och satte oss i första bästa taxi och åkte hem till hotellet!
Skönt!

Men vi missade naturligtvis att ta del av de författare som fanns på museet. Det är de som har utgjort ett viktigt bidrag till irländsk eller internationell litteratur i Irland.

På kvällen blev det uppställning utanför hotellet och vi marscherade iväg till restaurangen *Hatch & Sons* på 15, St Stephen's Green. Livliga bordssamtal, en god köttgryta - Beef and Guinness Stew - allt sedan avslutat med segdragna uträkningar och sedelbyten i det oändliga, innan vi till slut drog oss hem i ett nu mörkt Dublin!

Fredagen den 20 september

Efter frukosten satte vi oss alla i en chartrad buss och 8.30 begav vi oss iväg mot Belfast! Johan underhöll med olika anföranden och chauffören bröt ibland in med upplysningar om vad vi passerade.

Halvvägs till Belfast svängde chauffören in på en mindre väg och vi kom in i ett område, där chauffören meddelade att nu var vi på andra sidan gränsen och inne i Nordirland. Hit gör irländare utflykter dels för att växla pengar, dels för att köpa fyrverkerier, som är förbjuden vara i Irland. Vanliga vägvisare drunknade i det närmaste bland alla skyltar, uppsatta för att visa var dessa affärer kunde ske.

Framme i Belfast hoppade vår inhemska guide Maire ombord. Hon visade sig vara en rutinerad guide och vinnlade sig om att tala tydligt och långsamt. Hon koncentrerade sig på att redogöra för de politiska motsättningarna, mycket intressant och ingående!

Vårt första besöksmål blev det irländska parlamentet - *Stormont Parliament Buildings* - som låg i en enorm park en bit utanför staden. Vid infarten till området fick vi besök av en gladlynt polis, som gjorde en obligatorisk översyn av oss, snabbt avklarat!

Vi klev av och beundrade både byggnaden och parken, där en hög staty föreställande Edward Carson dominerade utsikten ner mot parken. Carson var ledare för Irish Unionist Alliance och Ulster Unionist Party mellan 1910 och 1921 men ägnade sig även åt en seg strid med Oscar Wilde!

Under kriget hade man för att skydda byggnaden mot bombangrepp, smort in hela fasaden med en blandning av - hör och häpna - koskit och tjära, så att den blev kolsvart. Det tog årtal sedan att skura rent den!

Vi tyckte det här var den perfekta och värdiga platsen att posera för det traditionella gruppafotot! Vår chaufför agerade fotograf!

Inne i centrala Belfast var trafiken kompakt och överallt dessa unionistiska väggmålningar längs Newtownards Road. Vi förvånades över den hopar av gående människor som fyllde trottoarerna! I

bakgrunden såg vi de enorma gula kranarna vid Harland and Wolff's skeppsvarv, som för övrigt även användes vid byggandet av Titanic.

Bussen passerade längs en del av Falls Road, som går genom de katolska och nationalistiska områdena i staden och vi fick en skymt av Bobby Sands väggmålning på Sinn Féins högkvarter.

Vi kom fram till *Fredsmuren*, den höga mur som avgränsar stadens katolska kvarter mot de protestantiska kvarteren i Belfast. Guiden redogjorde här för de olika politiska fraktionerna: protestanternas har sitt huvudsäte i Ulster med t ex Ulster Unionist Party (UUP) och Democratic Unionist Party (DUP). Partierna med katolsk bakgrund heter Social Democratic and Labour Party (SDLP) och Sinn Féin, som är den politiska styrelsegruppen till terroristgruppen IRA.

Vi steg av bussen och fick närkontakt med muren, byggd av betong och upptill försedd med ståltrådsstängsel. Den var helt fullklottrad av namn, målningar och budskap. Vi skrev våra namn på en liten ledig plätt! Dalai Lama besökte vid ett tillfälle denna bit av Fredsmuren och gick in genom en av murens portar. Just när vi passerade, såg vi hur några män lyfte bort just denna port med avsikt att rädda den från att bli nerklottrad! Ett historiskt ögonblick, tyckte vi!

Åter inne i centrala staden, blev vi avsatta och det var fri tid för att äta lunch. I en intilliggande park pågick ett Greta-möte med människor som skanderade och applåderade!

Vi stegade iväg för att inta lunchen på *The Crown Liquor Saloon*, som det fullständiga namnet är! Vilken fantastisk interiör vi möttes av! Puben hade verkligen en ultimata viktorsansk stil med gjutna tak, målat glas skyddade av lejon och gryphons. Därtill brokad, fjädermotiv, fleur-de-lys, som den heraldiska franska liljan kallas, och allt i rika färger. Puben är ett av de sista viktorsanska "ginpalatsen" på Irland, byggd 1826. Interiören påminde om en påkostad barockstil, som man normalt inte ser i barer. Jolo visste vad han gjorde, när han besökte denna pub!

Vi gjorde våra beställningar vid bardisken och satte oss ner i en av de små "båsen" som rymde cirka 8 personer. Alla dessa båsar var möblerade med intrikata handgjorda italienska paneler och

sniderier, sittplatser i mjukt läder och "pistolmetallplattor", märkta med "Matches", som brukade användas för att stryka eld på den tidens tändstickor - alla båsen hade också sin egen privata dörr.

Maten serverades in med vald ölsort, jag drack en half pint och valde Crown Club Sandwich och fick grillat kycklingbröst med bacon, tomat och majonäs, serverat med lantligt bröd! Gott!

Dags att dra vidare till dagens höjdpunkt - besöket på *Titanic Museum*. Vi klämde in oss i en stor taxi för sju personer och slapp gå hela vägen ut till Queens Road.

Byggnaden var verkligen enorm! Vinkelformen påminde om ett fartyg och fasaden var klädd i silverglänsande aluminiumskivor, där varje skiva representerade var och en av de arbetare, som deltagit i byggandet! Vi gick in och fick varsin biljett och påbörjade rundvandringen i utställningens alla avdelningar. Man hade ansträngt sig med att förmedla tidsandan via ljud, film, specialeffekter, animationer och uppbyggda scener, som man kunde uppleva från små vagnar, som tog besökaren runt till svagt upplysta scener.

Den kanske mest intressanta avdelningen handlade om livet ombord. Det skiljde sig åt beroende på vilken klass man reste i. Som besökare fick man uppleva interiörer, design, arkitektur, möbler och mat och dryck som förmedlade lyxen i första klass. Kopior av hytter från andra och tredje klass visade hur en resa var för den mer vardaglige passageraren. Man kunde även ta del av många passageraröden och en rekonstruerad livbåt visade hur trångt det måste ha varit i de överfulla livbåtarna.

Uppe ifrån en glasvägg kunde man se ut över hamnområdet och de glidbanor som användes när Titanic sjösattes. Även Titanics systerfartyg Olympic byggdes här i samma område.

Slutligen var vi tillbaka i bussen och återresan började. Halvvägs till Dublin stannade vi för middag på restaurangen *D'vine i Drogheda*. In kom Hake in Tempura Butter - helt enkelt en variant av Fish and Chips. Det började olyckligt med att en av oss obegripligt nog fick en hel skål med majonäs över sig?! Resan fortsatte sedan med ännu ett intermezzo. När bussen åkt en bit, om än kort, upptäcktes att en väska saknades och blivit kvar på restaurangen. Anders och väskans ägare begav sig ut i mörkret,

förrerade sig, men återkom så småningom med väskan! Nå, kvällen slutade med en säng för var och en!

Lördagen den 21 september

Med ett visst mått av beslutsamhet, lämnade jag sängen och efter frukosten stod en något minimerad grupp kl 9.00 utanför hotellet. Det blev en guidad promenad "i spåren av Påskupproret 1916", som det stod i programmet. Solen lyste även denna dag och det var ett strålande väder, helt olikt det som Dublin brukar uppvisa under hösten! Vi promenerade in i den vackra viktorianska parken St Stephen's Green. Där stannade vi upp vid bysten av *Constance Markievicz* med inskriptionen "Major Irish Citizen Army 1916". Vi lyssnade på Robert Hermansson som berättade om hennes liv. Hon var född grevinna 1868 och var en irländsk Sinn Féin- och Fianna Fáil-politiker, revolutionär, suffragett och socialist. 1916 slogs Markievicz i påskupproret, som Johan stannade och berättade om litet längre in i parken.

Väl ute på gatan igen passerade vi en högst intressant bokhandel, *Ulysses Rare Books* på 10, Duke Street, som drevs av Aisling Cunningham. Här fanns enbart gamla originalböcker, bland annat James Joyce's *Odysseus*. Bland hyllorna stod även många välkända barnböcker, Harry Potter och Alice in Wonderland, bara för att nämna några. Rariteterna var inte billiga, runt minst tusenlappen!

Vi gick vidare, nu med siktet inställt på att besöka apoteket *Sweny's Pharmacy*, som Lars Wahlund tipsat oss om. Det låg på 1, Lincoln Place och är ett historiskt ställe, mest känt för att ha omtalats i James Joyce-boken *Ulysses*. Det slutade 2009 att fungera som apotek och drivs numera helt av frivilliga krafter. Lokalen har ändrats mycket litet - det har "bevarats genom försummelse" till minne av James Joyce. Det som apoteket blivit mest känt för är en citrontvål - omtalad i *Ulysses*!

I *Ulysses* åker Leopold Bloom till Sweny's för att beställa lite hudkräm för orange blomma och vitvax för sin fru Molly. Han hämtar också en bar med citronsåpa, på impuls, och lovar Herr Sweny att komma tillbaka senare för att betala - ett löfte som han glömmer att hålla!

Lokalen var så liten att vi fick dela upp oss i mindre grupper för att komma in. Lars Wahlund presenterade oss och apotekaren hälsade oss välkomna innan han sjöng några texter på ett helt underbart sätt. Det hela avslutades med att Lars Wahlund sålde in

både citrontvålen och James Joyce's bok *The Dubliners*! Båda gick åt som smör! Jag lämnade detta apotek helt yr av förtjusning!

Nu skingrades gruppen och Anders och jag gick för oss själva längs floden Liffey, bort till ett monument, som jag var nyfiken på.

Det hette *The Famine Memorial* och bestod av en skulpturgrupp föreställande svältande och utmärglade människor från svältåren i Irland - ett gripande minnemärke, som verkligen utstrålade lidande!

Dessa hungerstatyerna på Custom House Quay i Dublin Docklands presenterades för staden Dublin 1997. Statyerna var ett minnesmärke om den stora hungersnöden i mitten av 1800-talet. Under denna dog cirka 1 miljon människor och en miljon fler emigrerade från Irland, vilket fick öns befolkning att minska med mellan 20% och 25%.

Ingen händelse i historien har haft en djupare effekt på Irland än den stora irländska hungersnöden (1845-1849).

Orsaken till hungersnöden skyldes på en potatissjukdom, som härjade bland potatisgrödor i hela Europa under 1840-talet, med stor påverkan i Irland, där en tredjedel av befolkningen var helt beroende av potatisen som livsmedel.

Statyerna designades och tillverkades av Dublin-skulptören Rowan Gillespie.

Vi fortsatte en bit bort där emigrantfartyget *The Jeanie Johnston* låg förankrat vid flodkajen. Det var ett tvåmastat segelfartyg, som numera är ett museum.

Vår grupp hade bestämt mötesplats vid *O'Connell Monument* - mittpunkten i Dublin. Den bro som här leder över floden är lika lång som bred! Vi satte oss ner vid foten av detta imponerande monument, solen värmdes och när alla var på plats promenerade vi vidare längs floden. Där låg puben *The Oval Bar*, en äkta irländsk pub, inrymd i en viktoriansk byggnad. I fönstret stod en rad med författarbyster och vi blev nyfikna och klev in. En slags svensxa pågick och vi drucknade bland unga män utklädda till fala damer. Eva passade på att posera med några av dem på gatan utanför!

Nu var det dags för gemensam lunch på en annan pub, nämligen *Brazen Head* på 20, Lower Bridge Street. Vi bänkade oss en trappa upp. Lars Wahlund hade förvandlats till en riktig Jolofantast och gjorde oss sällskap även vid lunchen. In på tallriken kom förbeställd rätt - Deep Fries Filet of Cod och så även en dessert med underbar chokladkaka med sylt och grädde!

Efter lunchen var det fritt att disponera tiden efter eget huvud. Vi gick i ett mindre sällskap till *John's Lane Church* uppe på Thomas Street och satte oss ner utanför och vilade och insöp atmosfären!

Kyrkan är romersk-katolsk. I parken fanns en tänkvärd skulptur bestående av en uteliggare i brons, liggande på en bänk. Vid närmare beskådande såg vi att båda hans fötter var genomborrade av hål!

Efter all vandring var vi trötta och tog en taxi hem och vilade en stund. Vi hade tänkt oss att få en bit middag på hotellet men restaurangen var stängd och alla utrymmen visade sig vara bokade! Mycket märkligt! Vi var väl ett tiotal som helt sonika till slut satte oss i en av de mindre barerna och tog ett glas och umgicks. Slutligen gick vi hungriga till sängs!

Söndagen den 22 september

Sista dagen på resan! Vi checkade ut och gick in till frukostmatsalen, där en storbildsskärm visade en rugbymatch. Mellan tuggorna vrålade vi i kapp med de irländska gästerna!

Därefter anslöt vi oss till en grupp ledd av Johan för att göra ett besök på *Trinity College*. Där, i byggnaden Old Library, fanns utställningen "Turning Darkness into Light" med *Book of Kells* - ett manuskript från 900-talet, som är känt över hela världen. Dessa böcker är konstrikt illuminerade avskrifter av evangelierna på latin, länge en av skatterna i Columbiaklostret på Irland. Book of Kells skapades omkring år 800 av munkar från Iona (som Anders besökte för något år sedan) och är mästerverket bland de keltiska handskrifterna.

Vi fortsatte en trappa upp och kom in i *The Old Library Collection*, ett måste på vår resa. Den långa salen innehöll osannolika 200.000 av bibliotekets äldsta böcker i sina ekbokhyllor, som sträckte sig högt upp mot det vackert välvda taket. Huvudgången kantades av skulpturer av antikens lärde män och i mittgången stod glasmontrar med uppslagna berömda gamla böcker. Här återfanns även *Brian Boru Harp*.

Borus harpa (även känd som " Trinity College harpa " även om den bär O'Neill Coat of Arms) är ett medeltida musikinstrument som visas i det långa rummet på Trinity College Dublin i Irland. Den är daterad till 1300- eller 1500-talet och är tillsammans med drottningen Mary Harp och Lamont Harp en av de tre äldsta överlevande gäliska harporna. Harpan användes som modell för Irlands vapensköld .

Harpan bär vapenskölden för O'Neills och är den nationella symbolen för Irland, som visas på nationell heraldik, euromynt och irländsk valuta. Harpan registrerades som ett varumärke för Guinness 1876, även om den först användes på deras etiketter från 1862.

Vi gick så ner en trappa till museets shop, där jag inhandlade en halskedja till Wiveka och en kortlek till August.

När vi lämnade shopen kom vi ut på den plats, där skulpturen *Sphere Within Sphere* stod - en bronsskulptur av den italienska skulptören Arnaldo Pomodoro. Det finns även kopior av den på många ställen över hela världen, t ex i Vatikanen i Rom.

Dags för lunch! Vi valde ett av Dublins finaste caféer - *Bewley's Oriental Cafés* på Grafton Street med mycket historia i väggarna. En mycket vacker lokal och med god mat!

Slutligen samlades vi utanför i en alltmer minimerad skara och följde Johan hack i häl, eftersom han gjorde ett mycket målmedvetet intryck. Vi vek av från de stora gatustråken in på en sidogata. Här skilde sig miljön markant från de flashiga kvarteren.

Vi nådde fram till *Saint Saviour's Roman Catholic Church* och vek in på Granby Lane, där Johan samlade oss framför en plakett på en husvägg. Johan berättade om mannen *Matt Talbot*. Han var en asket med ett hårt liv bakom sig med alkoholism, men blev med tiden alltmer from. Även om han inte formellt har erkänts som en helgon, kan Talbot betraktas som en beskyddare för dem, som kämpar med alkoholism. Här på Granby Lane avslutades hans liv den 7 juni 1925, 69 år gammal!

"Var aldrig för hård mot mannen som inte kan sluta dricka. Det är lika svårt att ge upp drinken, som att väcka de döda till liv igen. Men båda är möjliga och till och med enkla för vår Herre. Vi måste bara vara beroende av honom." - Matt Talbot

Johan ledde oss nu till stadens gamla postkontor med en högst sevärd interiör. Det besöket fick avsluta vår vandring och Eva och jag tog en taxi till hotellet. Där hade alla lokaler invaderats av högljudda ungdomar, som utfodrades ur enorma grytor! Det påminde mest om en nationsfest i Uppsala! Vi satte oss i baren litet undanskynt i ett bås och efter en stund anslöt sig även Anders och Lars. Vi beställde in pizza och umgicks i väntan på lämplig tid att bege oss ut till flygplatsen, dit vi anlände precis innan himlen öppnade sig och regnet vräkte ner i floder!

Planet lyfte vid 21-tiden och resan upplevde vi som snabbt överstökad. Vi landade, hämtade ut bagaget, sa adjö till somliga och började leta efter Uppsalataxibilar. Tyvärr fanns inga att uppbringa, så vi tog Arlandabussen hem. Som alltid skönt att komma hem!

TACK ALLA JOLORESENÄRER FÖR ÄNNU EN RESA I JOLOS FOTSPÅR!